

Arrest

**nr. 67 206 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

M.b.t. K., A.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp T. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. Uw echtgenote M. Z.(O.V. X) kent sinds 2006 neurologische problemen en wordt sindsdien medisch opgevolgd.

In maart 2010 wendde u zich tot de neurologe N. G., verbonden aan het ziekenhuis van A, in de hoop dat haar behandeling bij uw echtgenote meer vruchten zou afwerpen dan eerdere behandelingen. U had namelijk gehoord dat G. een goede arts was. Zij stelde een behandeling voor in drie fases en rekende

hiervoor in totaal 3500 dollar aan. U ging hiermee akkoord en de behandeling werd opgestart. De driedelige behandeling vond plaats tussen maart en juni 2010. Als gevolg van deze verslechterde de gezondheid van uw vrouw echter. Op 01/07/2010 bracht u haar naar de plaatselijke polykliniek. Deze verwezen jullie door naar een gespecialiseerd medisch centrum. Uw vrouw werd er opgenomen van 01/07/2010 tot 08/07/2010.

De volgende dag, op 09/07/2010, stapte u naar de politie van T. om klacht in te dienen tegen G. vanwege een foutieve behandeling. De politie zei u dat u binnen de maand een antwoord mocht ontvangen op de klacht. U vernam echter niets meer. Op 13/08/2010 ontving u thuis een dreigtelefoon. Er werd u gezegd dat indien u nog eenmaal naar de politie zou stappen om klacht in te dienen jullie vermoord zouden worden. U vermoedt dat de man van N. G. achter het telefoontje zat. Enkele dagen later, op 20/08/2010 ging u opnieuw naar de politie. U werd er niet ontvangen. Men zei u dat men u iets zou laten weten over de afloop van de klacht. Op 20/09/2010 werd uw auto op straat klemgereden door twee wagens. U werd uit de wagen gesleurd en bedreigd. Men zei u dat u zou vermoord worden als u bij een hogere instantie klacht zou indienen. Uw hond, die uit de wagen was gesprongen, werd doodgeschoten.

Na dit voorval richtte u zich niet tot de politie aangezien uw eerdere bezoeken nog niets hadden opgeleverd. Daarbij vermoedde u dat er banden bestonden tussen de politie en G.. Een maand later, op 27/10/2010, kwamen twee mannen langs uw woning. U was op dat ogenblik op het werk, enkel uw vrouw was thuis. De twee mannen bedreigden uw echtgenote, vernielden alles in huis en zeiden dat men jullie zou doden indien jullie bij een hogere instantie klacht zouden indienen. Toen u die dag thuiskwam en vernam wat er gebeurd was, ging u onmiddellijk naar de school om uw kinderen op te halen. Daarna keerde u weer naar huis, haalde uw vrouw op en reed naar uw schoonouders, die eveneens in T. woonden. Diezelfde dag nog verlieten jullie T.. Jullie verbleven sedertdien bij een bevriende geestelijke in E. (pastor G.). Deze geestelijke bood jullie aan om jullie naar een veilig land te brengen. Op 07/11/2010 bracht de geestelijke jullie naar de lokale luchthaven om er een vlucht naar België te nemen. Hij had visa voor jullie geregeld. Uw vrouw voelde zich echter onwel en jullie misten hierdoor de vlucht. Jullie keerden vervolgens terug naar de woning van de geestelijke. Deze bracht jullie nog diezelfde dag naar B. naar de woning van een andere geestelijke (L.). Daar verbleven jullie gedurende acht dagen. Op 16/11/2010 bracht L. jullie met zijn wagen naar Georgië. Daar aangekomen zijn jullie overgestapt in de laadruimte van een vrachtwagen. De vrachtwagen bracht jullie naar België. Op 24/11/2010 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo werden vooraleerst flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over uw reisroute. U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat u op 16/11/2010 vanuit B. met een personenwagen (de wagen van de geestelijke L.) naar Georgië was gereden.

U zou naar een plaats zijn gebracht waar u overstapte in een vrachtwagen. Deze vrachtwagen zou jullie naar België hebben gebracht. U beweerde daarbij niet te weten waar u in Georgië was geweest (CGVS p.6-7). Nu, bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u een andere invulling van deze reisroute. U beweerde dat u reeds op 08/11/2010 vanuit T. naar Tbilisi was gereisd. U zou hierbij door een vrachtwagen zijn vervoerd. In Tbilisi zou u van 09/11/2010 tot 16/11/2010 hebben verbleven. Op 16/11/2010 zou u dan de vrachtwagen hebben genomen die u naar België bracht (DVZ punt 35). U werd aldus gewezen op de uiteenlopendheid van uw verklaringen. U ontkende daarbij dat u met een vrachtwagen naar Georgië was gereisd. Daarnaast beweerde u dat u van B. naar Tbilisi was gereisd. Dit alles verklaart de opgemerkte tegenstrijdigheden echter niet. De eerste bewering blijft in tegenspraak met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken; de tweede is daarbij in strijd met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Kortom, op basis van deze vaststellingen moet gesteld worden uw verklaarde reisroute bedrieglijk is. Dit impliceert eveneens dat uw verklaring voor het ontbreken van uw paspoort ongeloofwaardig is. U beweerde immers dat u uw paspoort in Georgië aan de smokkelaars had afgegeven opdat u, via de route zoals die door u beschreven werd, kon reizen (CGVS p.4). Alles wijst er dan ook op dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Hierbij aansluitend werd reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken achterhaald dat de Griekse autoriteiten aan u op 08/11/2010 een visum type C hebben uitgereikt. Het is dan ook waarschijnlijker dat u op basis van dit visum naar België bent gereisd. Uw verklaring dat u op 07/11/2010 een vlucht wilde nemen naar België op basis van een visum geregeld door de geestelijke G.- een vlucht die u door ziekte van uw vrouw miste- is laattijdig en onaannemelijk. Zij is laattijdig in de zin dat hiervan geen melding werd gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Van uw bewering dat u het wel had verteld bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat men het niet belangrijk vond en men u niet liet uitspreken (CGVS p.7) ontbreekt ieder bewijs. Zij is bovendien onaannemelijk. Uw bewering dat u in de vroege ochtend van 07/11/2010 een vlucht wilde nemen naar België (CGVS p.6) contrasteert met de informatie van het administratief dossier waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten pas op 08/11/2010 een visum hebben afgeleverd.

Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk aan. Wat uw vluchtmotief betreft werd daarnaast geconstateerd dat u uw verklaringen hieromtrent niet aannemelijk kon maken. Zo bracht u vooraleerst geen enkel bewijs aan van de door u genoemde problemen. Men denke hierbij in eerste instantie aan medische attesten opgesteld door N. G.. Er werd vastgesteld dat, daar waar u en uw echtgenote vele medische attesten voorlegden van andere artsen, jullie geen enkel attest konden voorleggen van N. G.. U verklaarde hieromtrent dat jullie de attesten vroegen maar niet kregen (CGVS p.10). Uw echtgenote beweerde dan weer dat de attesten niet werden gevraagd omdat de relatie met G. zeer gespannen was na het indienen van de klacht bij de politie.

Daarvoor hadden jullie er niet aan gedacht om de attesten te vragen (CGVS p.4). Aansluitend werd opgemerkt dat jullie evenmin een attest voorlegden, opgesteld door een andere arts, met de vaststelling van een (eerdere) verkeerde behandeling (CGVS p.4). U gaf hieromtrent aan dat jullie geen tegenexpertise hadden laten verrichten omdat jullie volledig rekenden op de politie (CGVS p.10).

Naast de vaststelling dat u over geen enkel bewijs bezit over een foutieve behandeling werd geconstateerd dat u niet in staat bleek te zijn te duiden wat er fout was aan de behandeling van G.. U kon meer bepaald niet zeggen wat de behandeling juist had ingehouden. U verklaarde ter verantwoording dat u geen dokter bent (CGVS p.9). Het is echter onaannemelijk dat u, indien de behandeling aan basis zou hebben gelegen van uw problemen en uw komst naar België, niet zou weten wat deze inhield. Daarbij is het ondenkbaar dat u in deze omstandigheden (met een gebrek aan bewijs en gebrek aan duiding) bij de politie klacht zou hebben neergelegd. Er werd daarbij vastgesteld dat u ook van deze klacht geen bewijs voorlegde. U verklaarde hieromtrent dat u er niet aan gedacht had dat u een dergelijk document kon nodig hebben (CGVS p.11). Verwonderlijk is verder de vaststelling dat u hiervoor bij de politie een klacht indiende en niet bij het ziekenhuis waar G. was tewerkgesteld of bij een rechterlijke instantie. Wat het ziekenhuis betreft verklaarde u dat u een paar keer probeerde de hoofdarts te spreken maar dat dit niet lukte. Er werd hierbij vastgesteld dat u de naam van de hoofdarts niet wist (CGVS p.11). Wat andere instanties betreft beweerde u dat u hoger, bij het ministerie van binnenlandse zaken of het ministerie van gezondheid, klacht wou indienen. U verklaarde daarbij dat u attesten had verzameld om klacht in te dienen. Uit uw eerdere verklaringen is echter reeds gebleken dat u in deze niet over bewijsmateriaal beschikt.

Tot slot werd er aangaande uw vluchtmotief een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal en deze opgenomen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheid betreft het incident op 20/09/2010. U beweerde tijdens uw gehoor dat u die dag door twee wagens werd klemgereden, u zou uit de wagen zijn gesleurd en bedreigd. Uw hond zou zijn doodgeschoten. U gaf daarbij aan niet te weten door hoeveel personen u werd aangevallen. U beweerde dat u hen op dat ogenblik niet kon tellen (CGVS p.12). Uw verklaringen opgenomen in de vragenlijst geven echter een ander beeld. Hierin staat vermeld dat u onderweg naar huis werd tegenhouden door twee mannen in één wagen (CGVS vragenlijst). U werd hiermee geconfronteerd en herhaalde louter uw laatste verklaring (CGVS p.12). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan. Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, uw werkgeversattesten, de folder van uw dansgroep, het pensioensboekje van uw echtgenote en de medische documenten van uw vrouw bieden geen informatie over jullie problemen met N. G..

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

en

M.b.t. K., Z.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp T.. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. Sinds 2006 kent u neurologische problemen en wordt u hiervoor medisch opgevolgd.

Uw problemen ontstonden in maart 2010 toen uw echtgenoot K. A. contact opnam met de neurologe N. G. (O.V. 6.727.670), verbonden aan het ziekenhuis van A. Uw man hoopte dat een behandeling bij haar meer vruchten zou afwerpen dan eerdere behandelingen. U ging vervolgens van maart tot juni 2010 bij G. in behandeling. Uw gezondheid verslechterde echter hierdoor.

Uw echtgenoot besloot hierop tegen G. klacht in te dienen bij de politie. De klacht bleef echter zonder resultaat. Na het indienen van de klacht vonden er verschillende incidenten plaats. Zo werd uw man vooraleerst telefonisch met de dood bedreigd. Op 20/09/2010 werd hij zelfs op straat aangevallen.

Bij deze aanval werd jullie hond gedood. Tot slot kwamen er een maand later, op 27/10/2010, twee mannen langs jullie woning die u bedreigden met de dood. U was op dat ogenblik alleen thuis.

Na het bezoek van de mannen op 27/10/2010 vertrokken jullie, na een tussenstop bij uw ouders, naar E. waar een bevriende geestelijke woonde. Deze geestelijke bood jullie aan om jullie naar een veilig land te brengen. Op 07/11/2010 bracht de geestelijke jullie naar B. naar de woning van een andere geestelijke. Daar verbleven jullie gedurende acht dagen. Op 16/11/2010 werden jullie naar Georgië gebracht. Daar aangekomen zijn jullie overgestapt in de laadruimte van een vrachtwagen. De vrachtwagen bracht jullie naar België. Op 24/11/2010 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot K. A. (O.V.6.727.670). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo werden vooraleerst flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over uw reisroute. U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat u op 16/11/2010 vanuit B. met een personenwagen (de wagen van de geestelijke L.) naar Georgië was gereden.

U zou naar een plaats zijn gebracht waar u overstapte in een vrachtwagen. Deze vrachtwagen zou jullie naar België hebben gebracht. U beweerde daarbij niet te weten waar u in Georgië was geweest (CGVS p.6-7). Nu, bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u een andere invulling van deze reisroute. U beweerde dat u reeds op 08/11/2010 vanuit T. naar Tbilisi was gereisd. U zou hierbij door een vrachtwagen zijn vervoerd. In Tbilisi zou u van 09/11/2010 tot 16/11/2010 hebben verbleven. Op 16/11/2010 zou u dan de vrachtwagen hebben genomen die u naar België bracht (DVZ punt 35). U werd aldus gewezen op de uiteenlopendheid van uw verklaringen. U ontkende daarbij dat u met een vrachtwagen naar Georgië was gereisd. Daarnaast beweerde u dat u van B. naar Tbilisi was gereisd. Dit alles verklaart de opgemerkte tegenstrijdigheden echter niet. De eerste bewering blijft in tegenspraak met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken; de tweede is daarbij in strijd met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Kortom, op basis van deze vaststellingen moet gesteld worden uw verklaarde reisroute bedrieglijk is. Dit impliceert eveneens dat uw verklaring voor het ontbreken van uw paspoort ongeloofwaardig is. U beweerde immers dat u uw paspoort in Georgië aan de smokkelaars had afgegeven opdat u, via de route zoals die door u beschreven werd, kon reizen (CGVS p.4). Alles wijst er dan ook op dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Hierbij aansluitend werd reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken achterhaald dat de Griekse autoriteiten aan u op 08/11/2010 een visum type C hebben uitgereikt. Het is dan ook waarschijnlijker dat u op basis van dit visum naar België bent gereisd. Uw verklaring dat u op 07/11/2010 een vlucht wilde nemen naar België op basis van een visum geregeld door de geestelijke G.- een vlucht die u door ziekte van uw vrouw miste- is laattijdig en onaannemelijk. Zij is laattijdig in de zin dat hiervan geen melding werd gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Van uw bewering dat u het wel had verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat men het niet belangrijk vond en men u niet liet uitspreken (CGVS p.7) ontbreekt ieder bewijs. Zij is bovendien onaannemelijk. Uw bewering dat u in de vroege ochtend van 07/11/2010 een vlucht wilde nemen naar België (CGVS p.6) contrasteert met de informatie van het administratief dossier waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten pas op 08/11/2010 een visum hebben afgeleverd.

Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk aan. Wat uw vluchtmotief betreft werd daarnaast geconstateerd dat u uw verklaringen hieromtrent niet aannemelijk kon maken.

Zo bracht u vooraleerst geen enkel bewijs aan van de door u genoemde problemen. Men denke hierbij in eerste instantie aan medische attesten opgesteld door N. G.. Er werd vastgesteld dat, daar waar u en uw echtgenote vele medische attesten voorlegden van andere artsen, jullie geen enkel attest konden voorleggen van N. G.. U verklaarde hieromtrent dat jullie de attesten vroegen maar niet kregen (CGVS p.10). Uw echtgenote beweerde dan weer dat de attesten niet werden gevraagd omdat de relatie met G. zeer gespannen was na het indienen van de klacht bij de politie.

Daarvoor hadden jullie er niet aan gedacht om de attesten te vragen (CGVS p.4). Aansluitend werd opgemerkt dat jullie evenmin een attest voorlegden, opgesteld door een andere arts, met de vaststelling van een (eerdere) verkeerde behandeling (CGVS p.4). U gaf hieromtrent aan dat jullie geen tegenexpertise hadden laten verrichten omdat jullie volledig rekenden op de politie (CGVS p.10).

Naast de vaststelling dat u over geen enkel bewijs bezit over een foutieve behandeling werd geconstateerd dat u niet in staat bleek te zijn te duiden wat er fout was aan de behandeling van G.. U kon meer bepaald niet zeggen wat de behandeling juist had ingehouden. U verklaarde ter verantwoording dat u geen dokter bent (CGVS p.9). Het is echter onaannemelijk dat u, indien de behandeling aan basis zou hebben gelegen van uw problemen en uw komst naar België, niet zou weten wat deze inhield. Daarbij is het ondenkbaar dat u in deze omstandigheden (met een gebrek aan bewijs en gebrek aan duiding) bij de politie klacht zou hebben neergelegd. Er werd daarbij vastgesteld dat u ook van deze klacht geen bewijs voorlegde. U verklaarde hieromtrent dat u er niet aan gedacht had dat u een dergelijk document kon nodig hebben (CGVS p.11). Verwonderlijk is verder de vaststelling dat u hiervoor bij de politie een klacht indiende en niet bij het ziekenhuis waar G. was tewerkgesteld of bij een rechterlijke instantie. Wat het ziekenhuis betreft verklaarde u dat u een paar keer probeerde de hoofdarts te spreken maar dat dit niet lukte. Er werd hierbij vastgesteld dat u de naam van de hoofdarts niet wist (CGVS p.11). Wat andere instanties betreft beweerde u dat u hoger, bij het ministerie van binnenlandse zaken of het ministerie van gezondheid, klacht wou indienen. U verklaarde daarbij dat u attesten had verzameld om klacht in te dienen. Uit uw eerdere verklaringen is echter reeds gebleken dat u in deze niet over bewijsmateriaal beschikt.

Tot slot werd er aangaande uw vluchtmotief een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal en deze opgenomen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheid betreft het incident op 20/09/2010. U beweerde tijdens uw gehoor dat u die dag door twee wagens werd klemgereden, u zou uit de wagen zijn gesleurd en bedreigd. Uw hond zou zijn doodgeschoten. U gaf daarbij aan niet te weten door hoeveel personen u werd aangevallen. U beweerde dat u hen op dat ogenblik niet kon tellen (CGVS p.12). Uw verklaringen opgenomen in de vragenlijst geven echter een ander beeld. Hierin staat vermeld dat u onderweg naar huis werd tegenhouden door twee mannen in één wagen (CGVS vragenlijst). U werd hiermee geconfronteerd en herhaalde louter uw laatste verklaring (CGVS p.12). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, uw werkgeversattesten, de folder van uw dansgroep, het pensioensboekje van uw echtgenote en de medische documenten van uw vrouw bieden geen informatie over jullie problemen met N. G..

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Onverminderd alle nieuwe gegevens en middelen op te werpen door verzoekers in de loop van het geding. cfr. artikel 39/76 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wensende verzoekers middels huidig verzoekschrift de volgende middelen op te werpen - Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schending van

artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout. Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming). Artikel 48/4, §2 b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ten onrechte weigerde het CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers toe te kennen. De verklaringen van verzoekers bevatten voldoende en ernstige aanwijzingen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 48/1 §1 van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens het risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. Verzoekers asielaanvraag beantwoordt aan artikel 48/4 §2, b) van de wet van 15/12/1980.

Verzoekers vrezen om bij een eventuele terugkeer naar Armenië het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De door verzoekers verstrekte gegevens zijn voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekers niet kan worden afgeleid dat zij voldoen aan de criteria zoals vastgelegd in de wet op de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekers wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de wet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus. De asielaanvraag van verzoekers is o.a. gebaseerd op het feit dat zij in Armenië opnieuw het slachtoffer zullen worden van bedreigingen en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen / willen geven hiertegen. Verzoekers hebben Armenië verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hen aldaar onmogelijk was. In Armenië riskeren verzoekers het slachtoffer te worden van een afrekening. De toestand werd voor hen onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hen dan het land te verlaten. Verzoekers zijn het niet eens met de gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het CGVS stelde ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag. Zij wensen de volgende opmerkingen te formuleren op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

Ten eerste geeft het CGVS blijk van onderschatting van de persoonlijke problemen van verzoekers. Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. In Armenië voelen verzoekers, die moeilijkheden kennen met de entourage van dokter N. G. en die gezworen heeft om zich te wreken n.a.v. een klacht die tegen haar werd ingediend, zich aan hun lot overgelaten. Uit de verklaringen van verzoekers is gebleken dat de echtgenoot van N. G. en diens handlangers, die banden hebben met het criminele milieu, niet aarzelen om geweld te gebruiken. (Zie o.a. gehoorverslag verzoeker CGVS dd. 29/03/2011 blz. 12)

Kv: Ik werd uit mijn auto gesleurd. Ze zeiden dat "als je eenmaal klacht gaat indienen gaan we zowel jou als gezin vermoorden.". Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoekers. De verklaringen die verzoekers aflegden tijdens hun gehoor dd 29 maart 2011, spreken voor zich en bewijzen dat zij in Armenië steeds in onveiligheid zullen blijven leven. Voor verzoekers is het onmogelijk om op normale manier in Armenië te leven. Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin zij zich bevinden, is een verder verblijf in Armenië voor verzoekers onhoudbaar en uitzichtloos. De omstandigheden waarin verzoekers in Armenië leefden, waren wel degelijk van die aard dat zij genoodzaakt waren om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Ten tweede stelt het CGVS in de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers vluchtroute. Verzoekers verklaarden m.n. dat zij per auto naar Georgië reisden en van daaruit per vrachtwagen naar België. Verzoekers kregen daarbij de hulp van een smokkelaar. Verzoekers zijn formeel dat hun vluchtroute wel degelijk op die manier is tot stand gekomen. De eventuele kleine tegenstrijdigheden met hun verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ waarnaar het CGVS verwijst, zijn te wijten aan vergissingen, misverstanden en vergetelheden in hoofde van verzoekers. Verzoekers versie inzake hun eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Georgië en wijze waarop zij persoonlijk hun land had verlaten, is in ieder geval niet uitgesloten. Het CGVS had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Vermits er wel degelijk een reële kans bestond dat verzoekers vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren, had het CGVS verzoeker minstens het voordeel van de twijfel moeten en kunnen verlenen.

Ten derde duidt het CGVS het verzoekers ten onrechte ten kwade dat zij geen bewijzen zouden hebben voorgelegd aangaande de vervolgingsfeiten. Het CGVS kan niet redelijkerwijze van verzoekers verlangen dat zij schriftelijke bewijzen van de instanties moeten voorleggen die hen vervolgen, temeer gelet op de aard van de feiten (intimidaties door de entourage van N. G., die zelf banden heeft met het misdaadmilieu en tegelijk met politieagenten). Uit het gehoor van verzoekers op het CGVS is voldoende gebleken dat zij hun land in allerijl hadden ontvlucht en dat zij niet voldoende tijd hadden om voldoende stavingstukken mee te nemen. Bovendien legden verzoekers uit dat zij volop bezig waren met het verzamelen van de gevraagde stukken om ze vervolgens naar België te laten verzenden. Trouwens omdat verzoekers vrezen voor de veiligheid van hun familie, moeten zij discreet te werk gaan wanneer zij zich in verbinding wensen te stellen met hun familie. Deze laatsten dienen op hun beurt vervolgens uiterst voorzichtig te handelen wanneer zij documenten willen opsturen naar verzoekers. Van zodra verzoekers in het bezit zullen zijn van deze bewijzen, zullen zij deze alsnog toevoegen bij hun dossier. In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoekers n.a.v. hun gehoor dd. 29 maart 2011 moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Tenslotte stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen in vraag om reden dat deze tegenstrijdig zouden zijn. De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden. De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheid (was verzoeker door één dan wel twee wagens klemgereden) kan onmogelijk worden aanzien als een dermate belangrijk onderdeel in verzoekers verklaringen en is niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. De zgn. tegenstrijdige verklaring kan onmogelijk de kern van zijn asielaanvraag op zich aantasten. Verzoekers gaven tijdens hun gehoor op het CGVS geloofwaardige informatie waaruit bleek dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in Armenië. Het CGVS had daarbij ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekers hadden opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in T.. Het gezin van verzoekers werd met de dood bedreigd. Verzoekers hadden vervolgens hun land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hen onbekende bestemming in Europa. Deze traumatische ervaringen konden el degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekers in de weken die daarop volgden de gebeurtenissen hebben trachten te verwerken, uiteraard op hun eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. In de beslissing van het CGVS worden verzoekers problemen ten onrechte geringschat. Uit verzoekers relaas is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat zij riskeren moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Armenië. Het is duidelijk dat zij daar geen normaal en menswaardig leven zullen kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van hun dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoekers. Omdat verzoekers in Armenië —hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kunnen leiden, en hun preciaire leefsituatie vraagt om dringende maatregelen, had het CGVS de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoekers door hen minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen. - schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers zijn van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Gelet op de door hen uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoor op het CGVS dd. 29 maart 2011 kon deze laatste niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 6 mei 2011 te worden vernietigd. Minstens is het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die verzoekers genoodzaakt hebben hun land te ontvluchten. Het relaas van verzoekers vereist minstens een verdergaand onderzoek door het CGVS".

2.2. Verzoekers werpen op dat het CGVS ten onrechte weigerde hen de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet toe te kennen. Verzoekers verwijzen naar de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en naar de door hen afgelegde verklaringen. Het CGVS heeft volgens verzoekers geen, minstens te weinig, rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse.

Het louter aanhalen van een risico op ernstige schade of een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat dit risico of deze vrees reëel is. Dit risico of vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband het risico of de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat er wat hen betreft sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (of van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève). *In casu* blijkt dat het relaas van verzoeker het niet toelaat de waarheid met betrekking tot zijn reële individuele situatie te achterhalen, omdat er flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen over zijn reisroute en omdat werd achterhaald dat de Griekse autoriteiten aan verzoeker een visum type C hebben uitgereikt op 8 november 2010. Daarnaast blijkt dat verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven niet aannemelijk kon maken, vanwege een gebrek aan bewijs van de door hem aangehaalde problemen, vanwege vage en onwaarschijnlijke verklaringen en vanwege tegenstrijdige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent de Raad dat de commissaris-generaal terecht aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Dat er geen, minstens te weinig, rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkeheden ter plaatse, kan niet worden weerhouden.

Wat de asielaanvraag van verzoekster betreft, kon de commissaris-generaal besluiten tot de ongegrondheid van haar asielaanvraag die geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep. De bestreden beslissing van verzoekster is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot, en die steun vindt in het administratief dossier, en door de motieven ervan integraal te hernemen.

Iedere vorm van internationale bescherming vereist, ook de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5, richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun reisweg. De eventuele kleine tegenstrijdigheden met hun verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ zijn te wijten aan vergissingen, misverstanden en vergetelheden in hun hoofd. Hun versie inzake hun eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Georgië is in ieder geval niet uitgesloten. Het CGVS had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen.

De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de motieven aangaande de reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde reisroute, wat eveneens impliceert dat verzoekers verklaring voor het ontbreken van zijn paspoort ongeloofwaardig is, wat er dan weer op wijst dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Verzoeker laat de motivering in de bestreden beslissing aangaande het visum type C dat de Griekse autoriteiten hem op 8 november 2011 heeft uitgereikt, volledig ongemoeid in het verzoekschrift. Deze motivering blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn reisroute betreft, slagen verzoekers er niet in deze tegenstrijdigheden concreet te verklaren maar beperken ze zich tot het minimaliseren van de tegenstrijdigheden en het opwerpen van blote beweringen als zouden deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan vergissingen, misverstanden en vergetelheden in hun hoofd. Verzoeker werd tijdens het gehoor voor het CGVS reeds geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de reisroute, maar slaagde er toen evenmin in deze te verklaren. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker hier in gebreke blijft.

Verzoekers betogen dat het CGVS niet redelijkerwijze van hen kan verlangen dat zij schriftelijke bewijzen van de instanties moeten voorleggen die hen vervolgen, temeer gelet op de aard van de feiten (intimidaties door de entourage van N. G. die zelf banden heeft met het misdaadmilieu en tegelijk met politieagenten). Zij hebben hun land in allerijl ontvlucht en zij hadden niet voldoende tijd om stavingsstukken mee te nemen. Zij hebben ook uitgelegd dat zij bezig zijn met het verzamelen van de gevraagde stukken om ze naar België te laten opsturen. Omdat verzoekers vrezen voor de veiligheid van hun familie moeten zij discreet te werk gaan wanneer zij zich met hen in verbinding stellen. Hun familie dient dan weer uiterst voorzichtig te handelen wanneer zij documenten willen opsturen. In de gegeven omstandigheden zouden hun verklaringen moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te geven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet in staat zijn de door hen aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die hun beweringen zouden ondersteunen. Op basis hiervan kan worden geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (IJNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Verzoekers brengen geen enkel bewijs van de door hen genoemde problemen aan, terwijl dat wel redelijkerwijze van hen kan verwacht worden. Zo legden verzoekers geen medische attesten neer opgesteld door N. G., terwijl zij er wel in slaagden vele medische attesten van andere artsen voor te leggen. Het argument dat er niet redelijkerwijze van hen kan verlangd worden dat zij schriftelijke bewijzen van de instanties moeten voorleggen die hen vervolgen, gaat niet op. Verzoekster zou immers tussen maart en juni 2010 een behandeling hebben gevolgd bij N. G., toen er nog geen sprake was van intimidaties, zodat verzoekers hier logischerwijze bewijzen van moeten kunnen voorleggen. Toen verzoekers trouwens werden gevraagd naar medische attesten opgesteld door N. G., legden zij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Daarnaast blijkt dat verzoekers evenmin een attest voorlegden, opgesteld door een andere arts, met de vaststelling van een (eerdere) verkeerde behandeling. Bovendien blijkt ook nog dat verzoeker niet in staat was te duiden wat er nu juist fout was aan de behandeling van G. of wat de behandeling juist had ingehouden. Verder wordt er in de bestreden beslissingen gesteld dat het ondenkbaar is dat verzoekers in deze omstandigheden (met een gebrek aan bewijs en een gebrek aan duiding) bij de politie klacht zouden hebben neergelegd. Ten slotte wordt er ook nog gesteld dat het verwonderlijk is dat verzoekers bij de politie een klacht indienden en niet bij het ziekenhuis waar G. werkte of bij een rechterlijke instantie en blijkt dat verzoekers geen aannemelijke verklaringen ter verantwoording hiervan kunnen afleggen. Verzoekers laten al deze motieven van de bestreden beslissingen volledig ongemoeid, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven. Niettegenstaande verzoekers beweerden bij de politie klacht te hebben ingediend, konden zij ook hiervan geen bewijs neerleggen. Waar verzoekers thans stellen dat het CGVS niet redelijkerwijze van hen kan verlangen dat zij schriftelijke bewijzen van de instanties moeten voorleggen die hen vervolgen, wordt vastgesteld dat verzoekers dit argument nooit hebben opgeworpen toen hen werd gevraagd naar een bewijs van de klacht bij de politie. Verzoeker stelde toen gewoon momenteel geen kopie van deze klacht te hebben omdat hij er niet aan had gedacht dat hij het zou nodig hebben. Hij vermeldde verder dat het mogelijk was om er later een kopie van te verkrijgen, dat hij het kon opvragen en dat het kon opgestuurd worden (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Van de thans in het verzoekschrift opgeworpen argumenten dat het omwille van een vrees voor hun veiligheid moeilijk is om contact op te nemen met hun familie en dat hun familie uiterst voorzichtig moet handelen wanneer zij documenten opsturen, maakte verzoeker toen trouwens totaal geen gewag. Verzoekers slagen er ook thans niet in het gebrek aan bewijs te verklaren of te vergoelijken. Bovendien worden de vaststellingen in verband met verzoekers incoherente, onwaarschijnlijke en vage verklaringen hieromtrent niet weerlegd.

Verzoekers betogen dat de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheid onmogelijk kan worden gezien als een dermate belangrijk onderdeel in verzoekers verklaringen en is niet van aard om afbreuk te doen aan hun geloofwaardigheid. Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekers hebben opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in T., terwijl het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid kan verklaren of weerleggen. De in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking

op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Het argument van de traumatische ervaring is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, omdat kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker legt trouwens geen medisch attest neer waaruit blijkt dat hij omwille van een traumatische ervaring aan psychische stoornissen zou lijden of dat hij niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen. Toen verzoeker tijdens het gehoor voor het CGVS werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid haalde hij trouwens de traumatische ervaringen niet aan als verklaring hiervoor, maar volhardde hij gewoon in de door hem voor het CGVS afgelegde verklaringen. Het is niet louter deze ene vastgestelde tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas, maar wel het geheel van argumenten in de bestreden beslissingen.

Het besluit is dat de beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De beslissingen staan geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd. Verzoekers tonen niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC